

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Utrùm major Concilij Generalis, quàm Romani Pontificis sit
Authoritas?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

tem Ecclesie convenire, aut judicare, non est possibile; sed per Concilium Generale, quod, cum universam Ecclesiam representet, habet universam Ecclesie potestatem in se unitam, cum præferat Ecclesie universæ habeat assensum.

Responsio, ac retorsio hujus argumenti refutatoria.

26. Nequàm directè respondeam, primo loco convenio Elliesij, percontando; An, quia potestas Regia secundùm primævam suam originem lumine naturali concreatam, erat in communitate Regni, sive populi in unum regimen politicam coadunati, dicere fas sit, supremam in Regno r. g. Francico potestatem ita secundùm virtutem esse in Regni communitate seu Domino proprietario, ut non nisi quoad unum sit in Rege, quæ usuario, vel usufructuario duntaxat? An hinc fas quoque sit dicere, Regem Francie non habere potestatem in universum Regnum, licet habeat usum Regiæ potestatis in universo Regno Francico? An denudò hinc dicere fas sit, communitatem Regni habere potestatem in Regem, ita ut eum possit deponere, non quidem ipsa per se, cum universam Regni societatem convenire, aut judicare, vix possibile sit, sed Comitìa generalia, quæ universum Regnum representant, habeantque universi Regni potestatem in se unitam, in vi cujus obtineant superioritatem supra Regem, ita ut eidem leges dicere possint, atque ab eodem auferre Majestatem regiam? Viderit profectò Elliesij, quomodò illa, si alluerit, essent accipienda ex parte Regis: cum enim in Comitij Generalibus Gallie sub Henrico III. conscripti fuissent quidam articuli, quibus exigebatur, ut Rex Comitiorum sententiam sequi teneretur, repudiari sunt, tanquam Regis Majestati injuriosi: & jure merito, inquit Duplex ista recitans, nam reverà non esset Rex seu Monarcha, si ei à Comitiorum sententiâ recedere non liceret, sed eorum auctoritatem suâ regiâ Majestate superiorem agnoscere deberet.

27. A fortiori igitur pro secundo, quàm Regi Francie nefas est, imponere, respectu Regni, ejusque Comitiorum subjectionem, tam iniquum est, eam Christi Vicariæ auctoritati respectu Concilij etiam *acephali* assignere. Etenim tota Ecclesiastica potestas in Novo Testamento suam habet originem ex Christi institutione, nullus verò ex toto sacro Evangelio apex ostendi potest, quo evincatur, potestatem Ecclesiasticam, secundùm originem & virtutem, esse à Christo immediate & primariò destinatam Ecclesie, quæ universos fideles, etiam laicos, promiscuè complectenti. Duplex namque in sacro Evangelio *indefinita* ligandi & solvendi potestas, per quam substituit potestatis Ecclesiasticæ sphaera, noscitur per Christum constituta intra Ecclesiam à se fundatam. Una *Matth. 18.* lancata fuit à Christo, sub hisce verbis ad Collegium Apostolorum prolatis; *amen dico vobis, quicquid solveritis, aut ligaveritis su-*

*per terram, erit ligatum, aut solutum in caelis. Quæ equidem auctoritas solvendi, iuxta sacrum contextum, respiciebat Apostolos, quæ Ecclesiam representantes. Hæc verò Ecclesie representatio à Christo fuerat definita ex hoc, ut Apostoli, eorumque quoad characterem seu potestatem solvendi & ligandi successores congregarentur in nomine Christi, atque adeò sub vicariæ Christi auctoritatis characterem, Romani Pontificis proprio; uti clarè docet sacer contextus. Illa igitur Ecclesie, intra Concilium vicario Christi nomine aggregatum representatæ, *indefinita* ligandi & solvendi potestas nullatenus convenit Concilio *acephalo*, Ecclesie Corpus imperfectè, nempe sine Capite representanti. Multò autem minùs competit Ecclesie, quæ universos fideles, etiam laicos, promiscuè complectenti. Altera deinde potestas Ecclesiastica describitur *Matth. 16.* sub verbis ad Petrum, seu Ecclesie Petram, prolatis; *Tibi dabo claves Regni caelorum; quicquid ligaveris super terram, & quicquid solveris super terram, erit ligatum, & solutum in caelis. Quæ potestas Ecclesiastica ad Petri successores transiens, non minùs indefinita & universalis est, ac ea, quam Concilio Oecumenico Ecclesiam representanti à Christo destinatam, superioris dicebimus. Quæ proinde duæ potestates Ecclesiasticæ, una Petro, ejusque successoribus singulariter, altera Collegio Apostolico collectim, seu Concilio Oecumenico Ecclesiam representanti, pariter immediate per Christum impertita, utrinque est æquè suprema, perinde ac si in regno aliquo ex primæva communitatis in unum regimen conspirantis constitutione ita fuisset Regi destinatum supremum Monarchicum regimen, ut certis tamen temporibus obstringeretur, pro publico Regni bono convocare Comitìa generalia, ex universis Regni Statibus coadunanda, sub ipsius tamen Regis præsentia, eâ etiam cum lege, ut Comitiorum Regem ipsum seu Caput & Præsidem includerentium, auctoritas non major esset solâ regiâ potestate, etiam extra Comitìa per supremam Monarchicam Majestatem suam decernere potente. Tunc sub tali constitutione, in hoc duplex foret suprema potestas, nec adeò regiâ auctoritas dici posset inferior auctoritate Generalium Comitiorum. Pari ergo modo proportionaliter diserendum est de Summi Pontificis vices Christi in terris gerentis potestate, comparatâ ad Concilij etiam Oecumenici, ipsammet adeò, Pontificium Christi vicarium characterem importantis auctoritatem; uti multimodè patet ex antecedentibus, probabiturque subinde in subsequentibus.**

S. II.

Utrum major Concilij Generalis, quàm Romani Pontificis sit Auctoritas?

ARGUMENTUM I. Elliesij.

Hic Auctor argumentatur primò. Ad probandum, majorem esse Concilij præsentiam

toritas
medra
stolica
C VI
180

tim Generalis, quàm Romani Pontificis auctoritatem, sufficere, quodd à Concilio Generali Ecclesia uniuersa repræsentetur, non item à Romano Pontifice.

Responsio ac retorsio huius Argumenti refutatoria.

29. **H**UJUS tuæ ratiocinationis Elliesi fundamentum supponis ex hoc tuo principio, quodd suprema potestas spiritalis toti Ecclesiæ in communi, non Petro, ejusque Successori, immediatè sit à Christo collata. Quod principium tuum, cum non subsistat, uti patet ex antecedente §. imò apertè pugnet cum sacro Evangelio: ideo à te desidero, ut aliquem Evangelicum textum proferas, ex quo evincatur, Ecclesiam uniuersam repræsentari à Concilio Generali, non item à Summo Pontifice.
30. Pro primo igitur ad hoc tuum intentum utique produces versus illos Evangelicos, qui *Matth. 18.* habentur exarati. Ubi, cum Christus *vers. 17.* dixisset: *Dic Ecclesiæ.* Et, *si Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus,* mox allocutus Apostolos simul in plurali, sicque *collectim* sumptos, promisit ipsis *indefinitam* solvendi & ligandi potestatem. An non igitur in vi hujus textûs Evangelici Collegium Apostolorum, adeoque Generale, ex Prælati Ecclesiastici quoad characterem Episcopalem Apostolorum Successoribus consistens, Concilium, statuit, eatenus esse repræsentativum Ecclesiæ, quatenus ex auctoritate illâ ligandi & solvendi, ipsamet Ecclesia in ipsis intrâ Concilium in unum collectis audienda sit?
31. Verùm ex subsequenti *versu 20.* apertè constat, tale Concilium Generale constare debere ex Prælati Ecclesiastici, quoad characterem Episcopalem Apostolorum Successoribus, congregatis in nomine Christi. Neque verò istud Christi nomen vicarium ex Apostolica consistens auctoritate, alius jam portat in Ecclesia, quàm Romanus Pontifex. Sicuti ergo Concilium Generale non subsistit, nisi quatenus in ea intervenit Apostolici Romani Pontificis auctoritas, Christi nomen vicarium præferens: hinc enim ipsemet Christus *versu 19.* ad definitionem Concilij dogmaticam requisivit *Duorum* consensum, illius scilicet, qui portaret Christi nomen vicarium, & illorum *collectim* sumptorum, Prælatorum scilicet Ecclesiasticorum, qui sub hoc Christi vicario caractere essent congregati: sic proinde dici nullatenus potest, Concilium Generale *integraliter* repræsentare uniuersam Ecclesiam, nisi quatenus includit Romanum Pontificem, ejusque auctoritatem Apostolicam, vicario Christi caractere insignitam. Quare Concilium *acephalum* non nisi *incomplete* (quamdiu tamen Papatui non opponitur) nempe quoad hierarchicum Corpus, quasi *materialiter* duntaxat repræsentat Ecclesiam, cum econtra Papa sit repræsentans Ecclesiam, ad instar Capitis, in vi vicarij Christi præferentis characteris, se habentis ad Concilium

Generale ad instar formæ, Synodi quâ Oecumenicæ *formaliter* constitutivæ.

Pro secundo ex præallegato sacro Evangelico textu constat equidem, Concilio per Christi vicarium characterem, adeoque Summi Pontificis auctoritatem Apostolicam insignito, competere *indefinitam* ligandi & solvendi auctoritatem. Attamen potestas ejusmodi non minùs *indefinitè* & *universaliter* noscitur *Matth. 16.* unâ cum regni cælorum clavibus destinata Cathedræ Apostolicæ, penes solum Romanum Pontificem Petri Successorem nunc consistenti. Quomodo ergo cum veritate posset potestatis hujusmodi Ecclesiasticæ superioritas quædam prætendi ex parte Generalis Concilij erga Pontificiam, æquè *immediatam* auctoritatem Ecclesiasticam. Verum quidem est, quodd juxta *citatum versum 19.* Concilio Oecumenico ex Christi & Patris Æterni assentiâ competat omnimoda & consummata in Dogmatibus fidei decidendis infallibilitas. Num verò ista prærogativa deneganda est Cathedræ Apostolicæ, quæ est Petra, super quam ædificatur Ecclesia, à portis inferi nunquam superanda, cum equidem sit definitus articulus fidei, quando duo in Concilio Generali, Papa scilicet vicarium Christi nomen portans, & reliquum Corpus hierarchicum ex Prælati Ecclesiastici consistens, in aliquo fidei Decreto consentiunt, jam subsistere illam consummatam *ultimatè* decisivam infallibilitatem, cum econtra nondum sit ab Ecclesia definitum, an Summus Pontifex etiam extra Concilium Oecumenicum *ultimatè* decernat ex Cathedræ suæ Apostolicæ Petræ, super qua ædificatur Ecclesia. Quæ de causâ non tam *quoad se*, quàm *secundum nos*, est in Concilio Generali quædam infallibilitatis consummatæ major prærogativa, quam sit in solo Romano Pontifice extra Concilium decernente: hæc tamen majoritas Concilij nihil aliud est, quàm evidentia credibilior magis convincens ad fidei assensum præbendum Dogmati, per Concilium Oecumenicum definito: cujusmodi evidentie prudentialis in credendo majoritatem non inferre superioritatem respectu Papæ, ex ipsis terminis extat manifestum.

ARGUMENTUM II. Elliesij.

Hic Parisiensis Doctor argumentatur *secundò* Romanis Pontificibus adeò persuasum fuisse, Concilij auctoritatem esse suâ majorem, ut ultrò ipsi Concilia postulârunt, tanquam necessaria ad dirimendas controversias, petierintque, aut saltem passî fuerint, sua iudicia in illis retractari. Et quidem exordiendo à B. Petro, observâsse S. Chryostomum, nihil alicujus momenti ab ipso solo actum, ac sine Concilio statutum fuisse. Cum eligendus esset Apostolus in locum Judæ, cum constitutendi essent Diaconi, cum de Legalium observatione aliquid esset statuendum, consuluisse in commune, & omnia Fratrum electioni ac iudicio permisisse. Id maxime elu-

34. cere in illa celebri circa Legalium observationem controversia, quae in Concilio Hierosolymitano congregato, disceptata, ac iudicata, totiusque Synodi, non unius Petri nomine definita est, his verbis: *Vilum est Spiritui sancto, & nobis.* Hoc exemplo utos fuisse Synodi V. Generalis Patres, ut ostenderent, Concilii, praesertim Generalis, auctoritatem superiorem, ac majorem esse singulorum Episcoporum, ipsiusque Romani Pontificis auctoritatem. Licet, inquit, Spiritus sancti gratia circa singulos abundaret Apostolos, ut non indigerent alieno consilio ad ea, quae agenda erant, non tamen aliter voluerunt de eo, quod movebatur, si oporteret, Gentes circumcisci, definiti, priusquam communiter congregati, diversarum Scripturarum testimonijs unanimes, sua dicta confirmaverunt: unde communiter de eo sententiam protulerunt, ad gentes scribentes: *Vilum est Spiritui sancto & nobis.* Sed & SS. Patres, qui per tempora in sanctis quatuor Concilijs convenierunt, antiquis exemplis utentes, communiter de exortis haesibus & questionibus disposuerunt, certo constituto, quod in communibus de fide disceptationibus, cum proponitur, quae ex utraque parte discutienda sunt, veritatis lumen tenebras expellit mendaciy. Nec enim potest in communibus de fide disputationibus aliter veritas manifestari, cum unusquisque proximi adiutorio indigeat.

Responso ac refutatio hujus argumenti refutatoria.

35. Falsò in primis supponis, Romanos Pontifices, ubi ex Cathedra Apostolica Petram decreverant, petijisse, aut saltem passos fuisse, sua retractari iudicia. Non igitur in hunc finem, sed aliâ ex ratione postulaverunt Concilia, tum ad reorinendam refectatoriorum contumaciam, nullatenus acquiescentium Pontificis Decretis, tum ad inducendam ultimam & consummatam in rebus fidei infallibilitatem, ex Concilio per Pontificiam approbationem auctorizato subsistentem, sicque ad evidentiam credibilitatis quoad nos, sive quoad refractarios magis convincentem introducendam, tum ad partes prudentie, accuratorem sapientum consultationem exigentis, manifestius adimplendas.

36. Hinc igitur primò exordium sumendo à B. Petro, lubeat audire, & accuratius expendere, quos hic Apostolorum Princeps supremæ Oecumenicæ auctoritatis actus ex se solo vel exercuerit, vel saltem exercere poterit, sed ex singulari prudentiali ratione, cum aliorum consilio & iudicio pegerit. Numquid enim supremæ Ecclesiasticæ potestatis actus erat, auctoritatem suam interponere in eligendo Apostolo, sancto nimirum Mathia, in locum pravaricatoris Judæ subrogando? Hoc autem te solo facere potuisse Petrum, ex Actis Apostolorum cap. 1. ostendit S. Chryostomus Homil. 3. in Acta. An non licebat, inquit, ipsi Petro scilicet eligere (aliquem in Judæ locum?) licebat equidem maxime. Verum id non facit, ne cui videretur gratificari. Et infra; Merito primus omnium auctoritatem usur-

pat in negotio, ut qui omnes habeat in manu: ad hunc enim Christus, & tu aliquando conuersus confirma Fratres tuos. Item Homil. 4. Quid est, ait, cum aliquis undecim commanem vocem edebat, at Petrus omnium erat os, sed adstabant illi undecim, testimonio suo comprobantes ea, quae ab illo dicebantur. Nunquid auctus supremæ Oecumenicæ potestatis sunt, quod ad Petrum factus sit recursus pro Ecclesiastico Dogmate decidendo, & quod in hujus decisione per Concilium faciendâ per Petrum fiebat tom propositio, tum sententia post consultationem prolatio, cui reliqui fideles universi, ipsimet Apostoli acquiescebant? At Theoderetus in Epist. ad Leonem Papam sic habet: si Paulus præco veritatis, tuba sanctissimi Spiritus ad magnum Petrum cucurrit, ut is, quæ Antiochia de institutis Legalibus contendeant, asferret solutionem, multò magis nos, qui abjecti sumus, & pusilli, ad Apostolicam vestram Sedem curruimus, ut Ecclesiarum uberibus medicinam à vobis accipiamus. En igitur pro Dogmatis alicujus decisione recursus esse habitum ad S. Petrum: quem potro in Concilio definitivè pronantiasse, probare licet ex Actis Apostolorum; firmatque S. Hieronymus in Epistol. ad Augustinum: Cum magna, inquit, super hoc verbo oriretur questio, Petrus solida libertate: Viri, inquit, Fratres, quoniam ab antiquis diebus in nobis elegit Deus per os meum audire gentes verbum Evangelij, & credere: & qui novit corda Deus, testimonium perhibuit; dans illis Spiritum sanctum, sicut & nobis; & nihil discrevit inter nos & illos, fide purificans corda illorum. Nunc autem quid tentatis Deum, imponere jugum super cervicibus discipulorum, quod neque patres nostri, neque nos portare potuimus. Sed per gratiam Domini nostri Jesu Christi credimus salvari, quemadmodum & illi. Tacuit autem omnis multitudo, & in sententiam ejus Jacobus Apostolus; & omnes simul Presbyteri transierunt. Nunquid præterea Oecumenicæ supremæ potestatis actus proprius est, Ecclesiam aliquam dotare prærogativâ Sedis Episcopalis, ac in hac influere certam quandam personam? Hoc autem fecisse Petrum, scribit S. Chryostomus in Ioan. Homil. ult. super illa verba: Sequere me, ita disserens: Quod si quis percontaretur, quomodo igitur Jacobus Sedem Hierosolymis accepit? Responderem, hunc præposuisse Petrum totius orbis Magistrum. Nunquid denique supremæ Oecumenicæ auctoritatis actus est, ordinare totius orbis Ecclesiastica negotia? At S. Chryostomus Homil. 21. super istis verbis Act. 9. v. 32. Factum est, cum Petrus transiret per omnes: sic ait, Quemadmodum dux in exercitu obambulans considerat, quæ pars sit coadunata, quæ ornata, quæ suo adventu egeat. Vide ubique illum, scilicet Petrum circumcurrere, & primum inveniri.

37. Sed quo jure pro secundo nititur Ellicsius ex V. Generalis Synodi Patrum sententiâ superius adductâ ostendere, ac si Concilij auctoritas major ac superior esset Romani Pontificis auctoritate? In hâc sententiâ dicunt præfati Patres, Spiritus sancti gratiam in singulis abundasse Apostolis, ut non indigerent alieno consilio, non tamen voluisse, nisi auditis alio-

aliorum ex S. Scriptura argumentis, suam confirmare sententiam. Num ergo ex hoc, quod Apostoli ex se ipsis solis ob singulares rationes prudentiales facere noluerunt, fas est asseverare, ipsis defuisse potestatem, quam desertis tamen verbis contestantur dictæ Generalis Synodi Patres, ita ut dicant, ipsos non indignasse alieno consilio ad ea, quæ agenda erant? Num ex eo, quod ejusdem V. Synodi Patres imitati sint antiquorum exempla, ad veritatem indagandam ex communibus de fide disceptationibus, valde idoneis ad repellendos refractarios, malevolentiumque oblocutiones retundendas, hinc inferre fas est, Concilij auctoritatem superiorem esse Romani Pontificis auctoritate? Quantumvis enim aliquam *quoad nos* infallibilitatis majoritatem in Conciliari, per ipsum Romanum Pontificem approbato, Decreto haud negemus, evidens tamen apparet ineptia in illa Ellicij illatione.

ARGUMENTUM III. Ellicij.

38. **H**ic Theologus argumentatur tertio. Quoties in Ecclesia majores ac graviores sunt exorta controversiæ, semper fuisse congregata Concilia. Ad quid autem fuisset necessarium, illi hæc congregari, si solius Romani Pontificis auctoritas superaret Concilij auctoritatem? Imò ipsosmet Pontifices Romanos etiam post judicium suum ultro postulasse Concilia uti necessaria. Sic enim Clerum Romanum tempore Cypriani *recurrisse ad collationem consiliorum cum Episcopis, Presbyteris Confessoribus factam, quoniam nec firmum posset esse Decretum, quod non plurimorum habuisset consensum.* Sic Julium ad Orientalium dissidia finiendam ad Athanasij causam judicandam, nec non ad fidem confirmandam, affirmare, Concilium necessarium esse, atque ad illud invitare Eusebium, & ejus socios. Sic etiam Liberium testari, se ad eandem causam judicandam petijisse Concilium. Et in litteris ad Constantium iterum id enixe postulare, atque illà de causà mittere ad eum Legatos, & cum in Imperatoris conspectum venisset, iteratò renovasse eandem postulationem, interrogantiq; Imperatoris ministro, *quæ pars Orbis est Liberij?* non respondisse, se supra Concilia esse, suamque auctoritatem omni alià majorem esse, sed tantum dixisse, etiam si solus sit cum paucis, non ideo causam fidei minui: quoniam tres tantum fuerunt, qui Nabuchodonosori restitère, Damalum, & alios Episcopos Occidentales post Aquilejensem Synodum Imperatori Theodosio scribentes, ad componendas Orientis res enixe postulare Synodum Generalem, asseverando, se non prærogativam examinis sibi vindicare, sed tantum consortium *communis arbitrij.*

Responsio ac retorsio hujus argumenti refutatoria.

39. **D**E quo Concilio, an *acephalo*, vel *complete* Oecumenico loqueris, Ellicij, dum in-

fers, non fore necessum, congregare Concilium, si ejus auctoritatem superaret solius Romani Pontificis auctoritas. Si sermo tibi sit de Concilio *acephalo*, merito dicitur, Pontificis Romani auctoritatem ipso esse eatenus superiorem, ut ejus congregatio nunquam possit esse necessaria extra casum dubietatis, vel nullitatis de Papatu, uti hæc patent *ex antecedentibus.* Quod si ergo sermo sit de Concilio *complete* Oecumenico, id nescitur, minime subsistere posse absque vicario Christi caractere, adeoque Romano Pontifice. Quomodo ergo dicere fas esset, solius Romani Pontificis auctoritatem superare suam ipsamet auctoritatem, in Concilio Oecumenico importatam? Quæ verò sit ratio necessitatis, ut Romani Pontifices etiam post judicium suum, ultra quandoque postulare, imò ipsimet convocarent Concilium Oecumenicum, id partim liquet *ex antecedentibus*, partim exponetur *subsequentibus.*

Primo igitur aliud est dicere, non posse Romanum Pontificem se solo dirimere fidei controversias: aliud verò est, ipsum nolle, ex varijs rationibus prudentialibus, plerumque ac ultimate id facere absque Concilio. Prius dicere, pugnet cum sanctæ Ecclesiæ praxi. Quoties enim Romani Pontifices fidei dissidia, etiam extra Concilium, diremunt, *auctoritative* condemnando seu hæreses, seu errores circa fidem suscitatos? Quam parum universa semper approbavit Ecclesia Catholica, nititurque Christi verbo, Cathedram Apostolicam Petri, ejusque successorum appellans Petram, lupet quam adificaretur Ecclesia, jubentisque propterea, ut Petrus confirmaret Fratres suos. Num verò congruit affirmare, Cathedra Apostolicæ Petri non esse locum nisi in Concilio? Quid ergo, si Petri successor, Romanus Pontifex extra Concilium decernat ex Cathedra suâ Apostolicâ ceu Petrâ fidei, an non firmum tunc stabit judicium cum infallibilitate veritatis fidei, ita ut super tale Decretum per veram fidem tunc eatenus sit ædificanda Ecclesia, ut portæ inferi adversus ipsam minime pollint prævalere? Quando igitur, haud obitane illâ firmitate Petræ, Romani Pontifices post judicium suum expetebant, & convocabant Concilium Oecumenicum, id ex varijs rationibus prudentialibus, *libere & spontaneè* faciebant. Sunt enim nonnulli eatenus refractarij, ut per summam pertinaciam ac proterviam non acquiescant Romani Pontificis judicio, quorum adeò temeritatem frangere, necessum est Concilij Oecumenici ultimâ decilivum arbitrium. Sunt alij in Ecclesia Dei, qui, dum ex nascentibus hæresibus, statum politicum vel maximè turbate consuetis, varios sibi consingunt respectus prudentiæ carnis ac mundi potius, quam sacre Religionis convenientes, quorum rationibus politicis Romanus Pontifex nunquam satisfaciet, merito proinde confugiens ad alylum Concilij Oecumenici, in quo Præsules ex universo Christiano orbe aggregandi, consultant

sistent de remedio Statui tam Ecclesiastico, quam politico deservire idoneo. Sunt ex Catholicis viri etiam docti, qui hæcenus docuerunt, Pontificem Romanum non loqui ex Apostolica Petri Cathedrâ seu fidei Petrâ, nisi intrâ Concilium Oecumenicum, hujus scilicet Decreta *Conciliariter auctoritative* confirmando. Quæ sententia, cum à nullo adhuc Concilio Oecumenico sit damnata, rationem prudentialem præbet, ut ad ejus sententia Auctores plenæ quieti restituendos, in fidei controversiis Romani Pontificis convocent Concilium Oecumenicum. Sunt insuper, qui fatentur, Romani Pontificis in fidei rebus judicium autoritativum ejus equidem esse ponderis, ut temerarium sit, ipsi contradicere, quo tamen non attento, ubi reperitur, qui hoc periculum parum avertunt, negando Papæ infallibilitatē irreversibilem. Qui proinde ne pereant in hoc articulo, quisquis enim amat periculum, peribit in illo: ideo Romani Pontifices huic discrimini obviare volentes, tum ex singulari ratione prudentiali, tum ex sancta charitate remedium pro ipsis quaerunt ex Concilio Oecumenico, cujus judicium decisivum, Papæ consensu *auctoritative* roboratum, negare minimè audent, esse irreformabile. Sunt ex simplicioribus Catholicis, qui auctoritatis Pontificiæ peritiam non habentes, in fidei controversiis tenent judicium suum suspensum, quodsique noscitur facta decisio per auctoritativum Concilij Oecumenici Decretum. Quorum adeo simplicitati Papa condescendendo, meritò sollicitus est de Synodi Oecumenicæ ultimato Decretum. Sunt denique ex viris Catholicis, iisque doctis, qui profitentur, Romanum Pontificem extra Concilium equidem Oecumenicum in rebus fidei definire posse ex auctoritate Cathedræ Apostolicæ, seu Petræ fidei: attamen, quia habetur ab universâ Ecclesiâ receptus fidei articulus, quod Decretum Concilij Oecumenicâ Papa confirmatum obtineat firmitatem infallibilitatis omnimodè consummatæ: cujusmodi certitudo quoad se meo judicio est quidem in dogmate per solum etiam Papam sancito; quia tamen hoc non ita clarè extat definitum, ideo quoad nos, vel saltem, secundùm plures Theologos Catholicos, consummata fidei certitudo, seu prudentialis credibilitatis evidentia non æquè convincens, est in Decreto decisivo solius Papæ, quam ejusdem intrâ Concilium decernentis, sive *Consultare* Decretum *auctoritative* confirmantis. Atque hæc minimè postrema ratio est, cur Romani Pontifices etiam post judicium suum conscribere soleant Concilium Oecumenicum ex universi Christiani orbis Præsulibus Ecclesiasticis sub suo vicario Christi caractere coalescens.

40. Quibus ita constitutis, pro secundo progredimur ad singula, quæ Eliesius hic produxit, expendenda. Quando namque Clerus Romanus tempore Cypriani asseruit: Non posse firmum haberi decretum, quod non videatur habuisse plurimum consensum; unice ex hoc evincitur, fig-

mitatem decreti in rebus fidei quoad nos, maxime in ordine ad protervos convincendos, consummatam stare ex conciliari consensu, per Christi tamen vicarium nomen, seu Apostolicam Romanam Pontificis auctoritatem firmato. Quæ ratio, & causa est, cur Julius ad fidem confirmandam, aliasque causas tractandas, Concilium affirmavit necessarium, non ex eo, quod Romanus Pontifex ex Petra, super quam ædificata est Ecclesia, seu Cathedra Apostolica definiendo, non obtineat infallibilitatem, sed quod cum efficacia convincendi protervos non sit omnino ultimata evidens, Papam decrevisse ex cathedrâ, si se solo, ac extra Concilium sanciat aliquod fidei dogma. Libenter igitur damus, Papæ unâ cum Concilio convenire specialem, seu magis quoad nos convincentem, auctoritatem, quæ tamen non potest importare superioritatem super Papam, eo ipso, quod decreti intrâ Concilium Oecumenicum lati, & à Papa firmati firmitas involvat ipsam Papæ auctoritatem, vicarium Christi nomen præferentem, seu formam essentialiter sui constitutivam.

41. In Liberij ad Constantij Imperatoris ministros responso specialis later energia, dum petendo Concilium ajebar: *Etiamsi solus esset cum paucis, non ideo minuendam fore fidei causam.* Per hoc enim significatur, Papæ auctoritatem in Concilio universaliter quidem indicto, sed ex paucis Episcopis comparentibus coadunato, vicariique Christi uni Papæ inexistente caractere insignito, prævalere cunctorum Episcoporum, ipsi non consentientium suffragijs, juxta Christi Domini effatum, fidei decretis *Conciliariter* sub vicario suo nomine factis omnimodam attribuentis firmitatem, ex sua assistentiâ sanctè promissâ, ubi duo, vel tres in nomine suo per auctoritatem Apostolicam representato fuissent congregati.

42. Quandò denique Damasus cum Episcoporum Occidentalium Synodo Aquilejensi petijt consortium communis arbitrij Orientalium quoque Antistitum, dicendo, se non prærogativam examinis sibi vindicare, quibus verbis eatenus asserbat paritatem inter Orientales & Occidentales Episcopos, eorumque Synodos, ut consortium tamen communis arbitrij non prius utrinque firmum asseveraret, quam Suis Pontificis auctoritas, Concilij Oecumenici substantialis forma accessisset. Et hinc neque Occidentalium, neque Orientalium Episcoporum singularia arbitria, imò ne communis quidam universorum Antistitum arbitrij consortium fuisset prævaliturum, nisi ex accessu Pontificiæ auctoritatis commune hujusmodi arbitrium confirmantis.

43. Sed quid pro tertio evincere nititur Eliesius, quod Siricius Papa noluerit derogare decreto Synodi Capuensis causam Bonosi demandantis fuitinis Macedonibus Episcopis? Si Parlamentum Regium fecit decretum, cujus judicandi, & immutandi formam sibi haud convenire, Rex asseverat, num ex hoc arguere licet Parlamentum super Franciæ Rege superioritatem,

superioritas
cathedra
apostolica
GVI

tem, vel potius ejusdem in Parlamenti sui auctoritate manuenendâ superiori auctoritatem?

44. Quando insuper Innocentius I. ad motas in Chrysofomum componendas turbas, Synodum censuit necessariam, ad Clerum Constantinopolitanum rescribendo: *Solam Synodalem cognitionem posse hujusmodi procellarum impetus retundere. Quid hinc inferatur, nisi quod protervia malevolorum eodisque tunc invaluerit, ut nulla etiam Pontificia auctoritas penes ipsos locum esset habitura, ideoque Synodalis cognitio ad procellarum tunc prævalentium impetus retundendos esset necessaria?*

45. Par protervia erat penes Nestorianos, quorum hæresin propterea Cælestinus I. non solâ Sedis Apostolicæ auctoritate suâ, sed Concilij Generalis decreto censuit superandam, fretus verborum Christi insuperabili infallibilitate, promittentis in Evangelio, *ubi duo vel tres congregarentur in nomine suo* (vicario nempe Christi charactere Romani Pontificis proprio) *ibi se fore in medio eorum.* Præadducta igitur Summorum Pontificum exempla minimè probant Concilij, præsertim *acephali*, super Papâ auctoritatem, sed unice ostendunt, in hæresibus, aliisque moribus Ecclesiasticorum eodisque subinde prævalere proterviam, ut solâ Papæ auctoritate superari nequeat, sed opus sit Concilio Generali, per vicariam Christi auctoritatem Pontificis propriam munito.

ARGUMENTUM IV. Ellicij.

46. **H**ic Author argumentatur quartò ex S. Leone Summo Pontifice, qui in causâ Eutycthetis, licet Flavianus crediderit, Synodum Generalem non esse necessariam, nihilominus Concilij celebrationi annuit, atque ad Synodum indictam Legatos misit. Cum porrò Synodus Dioscori nefarijs artibus compulsâ, perperam judicasset, sanctus Leo non statim in irritum misit ejus decreta, quod utique fecisset, si auctoritatem suam Concilij potestate superiorem credidisset, sed nullum aliud huic malo remedium esse, ratus est, quam Concilij alterius Generalis celebrationem. Obtentâ demum Synodo, & Chalcedone habitâ, Eutycthetis causâ supremo judicio terminata est. Quis autem credat, Leonem, aut Concilia Generalia postulasse, aut sua judicia in ijs retractari permisisse, si suam auctoritatem Concilij auctoritate superiorem fuisset arbitratus? Testatur etiam Leo in *epistola ad Theodoritum post Synodum scriptâ*, judicium suum post Synodi confirmationem magnum accepisse robur, nec posse jam convelli, vel ullatenus labefactari. Ergo non existimavit, judicium suum æqualis fuisse ponderis cum judicio Synodi.

47. Insuper Felix III. & Gelasius I. ad dammandum Acacium Constantinopolitanum, non suam, sed Concilij Chalcedonenfis auctoritatē adducunt, eò quòd Acacius jungeret se Eutycthetis in Synodo Chalcedonenli damnatis, sicque particeps criminis, factus sit confors & pœnæ; uti loquitur Gelasius in *epistola nona*: qui *epistolâ quartâ* scribit etiam de suo Antecessore,

executorem fuisse veteris constituti, non nova constitutionis auctorem, atque hoc maximè decere Præsulem, ut quoslibet secundum regulam hæreses ante damnatos, à Catholica discernat communione. Num verò ita se gessissent Pontifices, nisi auctoritatem Concilij suâ superiori existimassent?

Vigilius quoque Papa in causa trium Capitulorum non potuit ad eorum damnationem compelli, nisi auctoritate Concilij Generalis, uti testantur Italiæ Clerici in *litteris ad Legatos Francorum Constantinopolim euntes*. Cum proinde quinta Synodus Generalis de tribus Capitulis judicium postea tulisset, repugnante, ac resistente Vigilio, ejus tamen decretum vim habuit, coactulque fertur ipse Vigilius, tandem ei consentire.

Agatho denique Romanus Pontifex in dictâ Synodo Generali propter Monothelitarum causam, non deprecatus est, eam minimè fieri, eò quòd in Synodo Lateranensi Præside Martino I. videri posset causa jam judicata, sed ultrò ad eam mittit Legatos, eamque necessariam fuisse, fatetur in *epistola Synodica*.

Responsio, ac retorsio hujus argumenti confutatoria.

Dum contendis Ellicij, Romanos Pontifices, speciatim S. Leonem, non asseruisse, judicium suum esse Concilij judicio superius, verissimum dicis, si sermo tibi sit de Concilio completo Oecumenico per vicariam Christi nomen, Papæ in terris proprium subsistente. De hujusmodi namque, non *acephalo* Concilio procedunt exempla à temerè allegata, quibus probantur Summi Pontifices in majoribus causis fuisse solliciti de convocandâ Synodo, ad eam taliter mittendo Legatos suos, ut ejusdem decreta tandem firmarentur Apostolicâ Papæ auctoritate. Dum verò inducis eundem Leonem gloriantem, quòd judicium suum ex Synodi confirmatione magnum robur accepit, tibi met contradicere evinceris, quando prius asseverabas, Leonem sua judicia in Concilij retractari permisisse. Sed his missis, ad rem progrediamur.

Primo igitur, si judicium Papæ in causis fidei sit ex Cathedrâ Apostolicâ, seu Petrâ, super quam ædificatur Ecclesia; quomodo fas esset, tale judicium dicere subiectum errori, nisi Ecclesia unâ cum Petrâ, super quam à Christo dicitur ædificata, sub tali fidei errore superaretur à portis inferi? Sicuti verò istud pugnat cum disertâ Christi pollicitatione, sic prorsus dicendum est, judicium Papæ ex Petrâ Cathedrâ Apostolicâ in causis fidei ultimariè decretorium, tantæ auctoritatis esse, quanta nequi terris major esse. Quia verò secundum nos non tam evidens est ac certum, quòd Petri judicium extra Concilium sit ex Petrâ, super quam ædificatur Ecclesia, ideo secundum nos, præsertim in ordine ad vincendam hæreticorum proterviam, major est evidentia omnimodæ & consummatæ in fidei decretis infallibilitatis, si unâ cum Concilio per vicarium Christi nomen suum formaliter Oecumenico decernat, quam si se solo extra

ejusmodi Concilium definiat. Et hæc causa est, cur Summi Pontifices, ipsemet etiam S. Leo, causas fidei existimavit, rejciendas esse ad Concilium Oecumenicum suâ Christi vicariâ autoritate insignitum, dum protervia hæreticorum se opposuerat Papæ judicio, ex Synodi Oecumenicæ accessu, quoad nos recepturo credibilitatis evidentiam majorem, seu magis convincentem ad fidei assensum eidem præstandum.

Secundò igitur ipsissima hæc ratio est, cur Felix III. & Gelasius I. in damnando Acacio Constantinopolitano, autoritate Concilij Chalcedonensis usi fuerint, ne utriusque ambigendo, quin omnes complices, damnatæ semel pravitatei communicatores, pari censerentur sorte. Quia proinde Eutychemorum in Synodo Chalcedonensi condemnatio, hæc subsisteret absque autoritate Pontificiâ, decretis Conciliaribus Apostolicæ Cathedralis, ob impetiente: idcirco prædicti Romani Pontifices in damnando Acacio, ita insistebant Concilij Chalcedonensis autoritati, ut hæc tamen simul importaret Cathedralis Apostolicæ firmitatem, sicque decreti Conciliaris, simul & sui proprii essent executores.

Tertio. Res ita se habet circa Vigilium Papam in causa trium Capitulorum, a Concilio Constantinopolitano, quintâ Generali Synodo damnatorum. Nempe uti testantur litteræ Cleri Italici ab ipsomet Eliesio allegatæ, Vigilus Papa nullatenus acquieverat, ut ea Capitula sine Synodi Chalcedonensis mentione damnarentur. Quia proinde Capitula illa non erant circa causam fidei, sed de certis personis damnandis, de quibus in Chalcedonensi Concilio nihil continebatur; veluti S. Gregorius lib. 3. epistola 37. ad Constantium Mediolanensem scribit. Ideo ex reverentia erga Synodum Chalcedonensem, noluit Papa se solo damnare illa Capitula. Ubi equidem quinta Synodus Generalis eam ob causam Constantinopoli congregata, resistente Romano illo Pontifice, eodemque contra obnitate, fuerat absoluta, pro tunc Synodus ista non erat in censu Concilij Oecumenici, quodisque eidem tandem accesserat Vigilij consensus approbatorius: ex quo primùm incipiebat potiri titulo Synodi Oecumenicæ quintæ, pollebâtque autoritate, toti Christiano orbi, sub plena infallibilitatis luce, inde elucescente, ut vel hinc appareat, quanta vis sit in Sede Apostolica; uti hæc fusè probat Baronius in *Annalibus Ecclesiasticis* anno 553. n. 219.

Quartò denique notatu dignissimum est, quam ob rationem Agatho Romanus Pontifex causam Monothelitarum in Synodo Lateranensi præside Martino I. jam judicatam commisit judicio Synodi Orientalis, cui per suos præsidebat Legatos. Hujus namque sui facti rationem in epistola Synodica reducit ad hoc, ut scilicet veritas in ancipiti adhuc posita staret &c. Quibus verbis non insinuabatur, ipsi Agathoni fuisse dubiam veritatem à Martino I. jam definitam: sed quod alij, præsertim Orientales, essent in ancipiti, quibus

proinde, oportuit, clarescere veritatem ex Concilij omnium judicio Oecumenici definitione. Et hinc consequitur, judicium Papæ ex Cathedra decernentis ita certum esse, ut Agatho Papa minimè dubitavit, Martini I. judicium comprobatum iri à Synodo Oecumenicâ, suæ auctoritatis caractere insigniendâ: nihilominus quia secundum nos major est credibilitatis evidentia in Concilij formaliter & completè Oecumenici, quam Papæ extra hoc statuentis decreto, idcirco, ut veritas adhuc in ancipiti posita claresceret, & eam ferventer amplectentibus robur accresceret ex luce evidentie ad positivè credendum magis convincentis, Agatho Papa lubens amplectebatur Synodi Generalis indicationem pro Monothelitarum causâ, ex fidei principijs dijudicandâ.

ARGUMENTUM V. Eliesij.

Hic Parisiensis Doctor argumentatur 55. Missis plurimis alijs Pontificum Romanorum testimonijs, quibus centies ipsi profitebantur, se nihil quidpiam momenti definire, aut agere posse sine Concilij auctoritate; unum esse instar omnium Innocentium III. qui Philippo Rege petente, ut sibi liceret cum uxore divortium facere; responderat, se id sine Concilio Generali facere non posse, lib. 3. Regist. 15. epist. 104. Gregorium X. quoque in indicatione Concilij Lugdunensis agnoscente, se solum sine Concilio non sufficere ad res Ecclesiæ restituendas. Similia repetere Clementem V. in epistola ad Philippum Francorum Regem. Denique missis alijs, Romanos Pontifices ad Lutheranorum, Calvinianorum, aliorumque Novatorum errores peremptorio judicio damnandos, Concilij Generalis auctoritatem necessariam esse, credidisse, nec conquestos fuisse, rem à suâ Sede judicatam in Synodo Tridentinâ iterum examinari, ac de novo judicari. Non ergo putasse, suam auctoritatem majorem, aut superiorem esse auctoritate Concilij.

Responsio ac retorsio hujus argumenti confutatoria.

Veritati minimè consonat, Romanos Pontifices centies fuisse professos, se nihil quidpiam momenti definire, aut gerere posse sine Concilij auctoritate. Nam primò Innocentius III. meritò negabat, sibi licere matrimonij legitimi solutionem à Philippo Rege expetitam, quippe juri Divino contrariam, & ideo loco citato asseruit, se hoc faciendo, incursum non mundanam duntaxat infamiam, sed Divinam quoque offensam cum periculo officij forsan & ordinis sui. Si enim hoc jus Divinum pernegasset, sanctæ fidei temerata reus, atque adeo ab ipsomet Christo, ceu membrum ab Ecclesia abscissum, exauctorandus fuisset. Unde ne Concilium quidem Generale hoc facere potuisset, sicque proinde Innocentius ad Generalis Synodi deliberationem confugiebat non eam ab causam, quod

quod talis juris Divinæ fide sanciti tollendi potestas esset in Concilio, sed quod Philippus sibi, Pontifici, non esset acquieturus, merito adeo ad Concilij Generalis definitionem ablegatus.

57. Par est ratio in responso Gregorij X. dum ob potentiorum resistenciam pertinaciæ seu proterviæ verisimiliter jungendam, recurreret ad Concilium Generale, utpote quod polleret auctoritate *idum credibilitas evidentiam magis centem quoad nos, & in ordine ad proterv. præcipue superandos* majore: quæ tamen majoritas respectu Papæ, utpote sub accessu suo auctoritativo, Concilij, decretum formaliter & completè Oecumenicum reddentis, haud importabat superioritatem; uti ex antecedentibus constat.

58. Hæc ipsa denique majoris, seu magis ad credendum convincentis, prudentialis credibilitatis evidentiam, ex Concilij Universalis auctoritate resultantis ratio, fuit in causa, ut Romani Pontifices ad Novatorum errores peremptorio & ultimato judicio damnandos, Concilij Tridentini à semet convocati & firmati auctoritate expetierint, minimè conquesti, rem à sua Sede judicatam de novo judicari in Synodo, sed omninò certi, suum prævium ex Cathedrâ Apostolicâ Petrâ in rebus fidei factum judicium esse ratum habendum, & ultimè firmandum à Concilio, per suum Christi vicarium nomen insignito.

59. Sed videamus pro secundo, quid momenti adferat Ellicius ex Divo Augustino scribente Epist. 162. Donatistis Romæ à Pontifice, & Episcoporum ibi præsentium Synodo proscriptis superfuisse conjugium ad plenariam seu Oecumenicam Synodum. Hujus Doctoris sententia ita se habet: *Ecce putemus, illos Episcopos, qui Romæ judicârunt, non bonos fuisse judices, restabat adhuc plenarium Ecclesie universæ judicium, ubi etiam cum ipsis judicibus causa posset agitari, ut, si malè judicasse convictri essent, eorum sententiæ solverentur.* In quibus adeo verbis D. Augustinus sub hypothese non assertâ, sed positâ, abstrahendo à Papæ ex Cathedrâ suâ Apostolicâ sancientis definitione, eatenus supponit Episcoporum novemdecim in Donatistarum causâ Romæ judicantium ob repentes fortassis errores, ut hos asseveret corrigendos ex plenarij Concilij, Pontificio Christi vicario characterè insigniti & firmati ultimatis sanctionibus. Et hinc sub ea probabilitate, juxta quam nonnulli etiam Catholicij Doctores asseverant, Papam non nisi in Concilio Oecumenico sententiam ultimè decisivam eloqui ex Cathedrâ suâ Apostolicâ Petrâ, super quam edificata est Ecclesia, dicere equidem licet, non esse quempiam obnoxium extremæ hæreticorum seu schismaticorum propriæ pertinaciæ, dum Papæ extra Concilium definienti refragatur, tamen huic contradicendo in fidei Decretis, sit obnoxius periculo erroris cum fide pugnantis. Unde plus non evincitur, nisi quod Synodi Generalis per auctoritativum Papæ accessum stabilitæ, secundum nos, sive secundum certitudinem universim ab omnibus Orthodoxis comprobendam, sit auctoritas

ad fidei assensum sub hæreseos censurâ magis convincens, credibilitatisque actus convincentis ponderosior evidentia prudentialis, quàm sit in Papa solo extra Concilium decernente. Juxta quem sensum tenet quoque sententia D. Augustini lib. 2. de Bapt. c. 4. inquit, *Universum partibus semper optimo jure præponi: id est, totum & completum Ecclesie Corpus Hierarchicum, ex Capite Summo Pontifice, ac reliquis membris Hierarchicis, Prælati Ecclesiasticis, intrâ Concilium Generale, unanimi consensu definientibus consistens, plus habere ponderis ad credendum sub evidentia prudentiali convincentis, quàm sit solius Papæ extra Synodum Oecumenicam decernentis.* Cui consonat S. quoque Hieronymi in Epist. 87. exarata assertio: *Si auctoritas, inquit, queritur, Orbis major est Vrbe, secundum nos scilicet, quibus in dogmaticis sanctionibus notum est, fidei esse articulum à Concilio Oecumenico per Papam consolidato definitum, dum tamen ex solius Pontificis Decreto necdum habetur consummatæ infallibilitatis decisio ultimata.*

ARGUMENTUM VI. Ellicij.

Hujus summa petitur ex auctoritate Parisiensis Academiae, quam is Auctor præsentis Dissert. 6. §. 7. ait, à primis incunabilis tenuisse hanc doctrinam, quod Concilium sit supra Papam. Cujus rei primum extare monumentum sub Philippo Pulchro, quo tempore simul cum Rege & Ecclesiâ Gallicanâ ac Proceribus regni censuisse eandem Universalitatem, à sententia Pontificis ad futurum Concilium Generale esse provocandum. Parisiensis insuper Theologiæ Facultatem adversus Montefonum & Saracenum, auctoritatem Concilij Generalis supra Papam assertivisse tum in tractatu per Petrum de Alliaco composito, quo probatur, in causis fidei posse à Pontifice appellari ad Concilium: tum in censura adversus Saracenum latâ, quâ configitur isthæc propositio: *Quandocunque in aliquo Concilio Generali aliqua instituuntur, tota auctoritas dans vigorem statuti, in Summo residet Pontifice, omnes aliæ potestates de jure nihil possunt contra Summum Pontificem.* Cui Facultas illa Theologica hanc opposuit positionem: *Quandocunque in aliquo Concilio aliqua instituuntur, tota auctoritas dans vigorem statuti, residet non in solo Summo Pontifice, sed principaliter in Spiritu sancto, & Catholica Ecclesia: aliqua potestas, scilicet Ecclesiæ, de jure præest aliquid, & certis in casibus contra Summum Pontificem.*

Responsio ac retorsio hujus argumenti confutatoria.

Quid momenti in tuo inprimis Ellicij argumento esse potest, dum contendis probare, Parisiensem Academiam à primis statim incunabilis sæculo VIII. coæptis eam de Concilio supra Papam superioritate doctrinam tenuisse, dum tamen hujus tæ probationis nullum antèterius monumentum illo, quod sub Philippo Pul-

Pulchro, adeoque sæculo decimo quarto extitit, in medium afferre potes. Quod etiam monumentum à temer allegatum sub ea consistit verborum formulâ, quæ tuo intento parum conducit, ita enim se habet: Nos convocacionem & Congregationem ipsius Concilij reputantes utilem, necessariam, & salubrem, ac expedientem fidei negotio, & Ecclesiæ sanctæ Dei, ejusdem convocacioni & congregacioni assentimus, ac operam libenter dabimus juxta posse, & provocationi & appellacioni præfati Domini Regis adhaeremus, quantum de jure possumus, & debemus secundum Deum & justitiam, & sanctæ permittent Canonici sanctiones.

Quibus verbis insistendo, lubeat hinc indagare, num Academia Parisiensis de jure potuisset adhærere Regis appellacioni, si à Papa provocasset ad Concilium acephalum? Ita sensisse dictam Universitatem, nefas est dicere. Quare provocatio illa, quæ comprobata ab Academia Parisiensi, nequit aliter intelligi, nisi quatenus à Papa extra Concilium in rebus fidei decernente, potuisset adhuc fieri recursus ad infallibilitatem omnino consummatam & ultimam Concilij Oecumenici sub Christi Vicario nomine aggregati, ipsiusque adeo Papæ auctoritativo consensu firmati Matth. 18. ex Christi assistentiâ repromissam: cujusmodi recursus, cum fiat de Papa extra Concilium ad Papam cum Concilio decernentem, nequit strictè loquendo dici appellatio; uti in antecedentibus ostensum fuit.

Hinc pro secundo sub hoc ipsissimo sensu intelligendus est Petrus de Alliaco adversus Montefonum probasse, in causis fidei à Pontifice ad Concilium appellari posse. Unde evincitur duntaxat, ultra prærogativam Petri, ac in rebus fidei decernendis infallibilitatis Matth. 16. Petri Successori repromissæ, agnoscere debere ulteriorem adhuc infallibilitatem omnino consummatam, Papæ intra Concilium facienti, sive Synodo Oecumenico per vicarium Christi characterem Papæ proprium insignitæ, Matth. 18. destinatam.

Quam porrò facultas Theologiæ Parisiensis adversus Saracenum tulit censuram, quod nempe tota auctoritas in Concilio dans vigorem statutus, resideat non in solo Summo Pontifice, sed principaliter in Spiritu sancto, & Catholica Ecclesiâ: nihil prorsus in ea continetur contrarietatis, cum nostrate doctrinâ. Nam facultas Theologica sub Catholica Ecclesiâ in Concilio Oecumenico completè representatâ utique proficetur, contineri ejusdem quoque Caput, sub cujus characterè Christi vicario formaliter consistit Synodus Oecumenica, dogmaticarum sanctionum suarum firmamentum non aliter obtinens, nisi ex consensu Papæ auctoritativo. Notat insuper dignissimum est, quod eadem facultas Theologica Parisiensis tam circumspectè loquatur ibidem de potestate Ecclesiæ erga Papam, dicendo: Possit de jure aliquid, & certis in casibus contra Summum Pontificem. Ex quo licet à contrario inferre, ultra hocce calus, contingentes ex hæresi, ex intrusione, vel ex schismate à Papâ dubietatem inferente substitutos, nihil posse Concilium adversus summum Pontificem,

AD intentum suum adducit is Auctor prætractam Facultatem, eò quod in censurâ adversus Joannem Angeli Minoritæ ad annu 1482. latâ, damnârit sequentes propositiones: Tum quod Papa possit totum Jus Canonicum destruere, & novum constituere. Quam propositionem notat ea Facultas, esse scandalosam, blasphematoriam & notoriè hæreticam & erroneam. Tum quod Papa possit ab uno Ecclesiastico tollere mediam partem reddituum beneficiorum suorum, & uni alteri dare, non exprimendo aliquam causam. Cujus propositionis isthæc fertur censura, quod sit periculosa, & nullo modo prædicanda. Tum quod quicumque contradicit Papæ voluntati, paganizet, & sententiam excommunicationis incurrat ipso facto, nec nisi in materia hæresis Papa possit reprehendi. Quæ propositio decernitur falsa, scandalosa, & sapiens hæresim manifestam. Ex quibus censuris infert Ellicius, cum mens propositionum fuerit, Papam extollere supra Concilium, consequenter censurarum illarum mentem esse, Papam Concilio inferiore statuere. Adducit præterea Ellicius Academiæ Parisiensis ad Generale Concilium appellationem anno 1491. factam sub hoc tenore: A sanctissimo Domino nostro Papa Innocentio VIII. minus debitiè consulto, ad se ipsum melius consulendum, & ad sanctam Sedem Apostolicam etiam melius consulendam, nec non ad sacrosanctam universalem Synodum celebrandam, provocamus & appellamus.

Responsio ac retorsio hujus argumenti confutatoria.

IN primis cum Jus Canonicum complectatur dogmaticas quoque sanctiones, continentes fidei mysteria, præferentesque faciem principij, ad credendum infallibiliter directivi: cum insuper contineat morum decreta, quoad specificationem honestatis & bonitatis moralis in ipsis fidei principijs radicata, & quoad exercitium importantia vim ipsius etiam legislatoris directivam, ex Lege æternâ eisdem se insinuante, strictè obligatoriâ: idcirco Facultas Theologica Parisiensis merito damnavit istam propositionem tam nudè & universaliter sumptam, quod Papa possit totum Jus Canonicum destruere, & novum constituere. Quia porrò Beneficiarijs competit jus super redditibus suorum beneficiorum: ipsa verò justitiæ & æquitatis naturalis ratio obstringit, ut cuique jus suum servetur, ideo jure merito notatur periculosa propositio, quod Papa nullam exprimendo causam, possit ab uno Ecclesiastico tollere mediam partem reddituum beneficiorum, & alteri dare. Quia denique Papa ex suâ personâ privatè obnoxius est errori ac peccato, iterum censetur merito scandalosa isthæc propositio; quod paganizet, ipso facto sententiam excommunicationis incurrat, qui voluntati Papæ extra Cathedralam statuentis contradicit, sive quod Papa non nisi in materia hæresis reprehendi possit. In his igitur censuris haud discordo à prætracta Parisiensi Facultate; at ineptè prorsus consequentiam assero, quâ dicitur, ex illis censuris inferri, quod ea Theologica Fa-

D d d 2 cultas

coltas habuerit mentem, sub illis censuris concludete, Papam esse Concilio inferiore.

76. Pro secundo, dum Parisiensis Academia inducitur anno 1491. appellasse à Papa minus debite consulto, ad seipsum melius consulendum, & ad sanctam Sedem Apostolicam etiam melius consulendam, nec non ad sacrosanctam universalem Synodum celebrandam; num credere fas est, quod sub universali ejusmodi Synodo intellexerit Concilium *acephalum*, vel potius plene Oecumenicum, Ecclesiæ Hierarchicæ perfectè representativum, ipsoque adeo Pontificis Romani seu Capitis caractere Christi vicario munitum? Si de tali Synodo Oecumenicâ sit sermo, duplex noscitur ejusdem prærogativa *Matth. 18.* tradita. Quarum una est indefinita ligandi & solvendi auctoritas, cui coæquatur, quæ *Matth. 16.* soli Petro cum ordine successionis, sub clavium potestate fuit concessa, nec adeo quoad Oecumenicam jurisdictionem aliqua subsistit superioritas Concilij erga Papam. Altera proinde Concilij Oecumenici præminentia ex citato *18. Matth. cap.* consistit in assistentiâ Christi, & hinc enascente omnimodâ & consummatâ in decidendis fidei dogmatibus infallibilitate. Etsi verò *Matth. 16.* Petri quoque successori sit per Christum promissa Petræ firmitas, super quam Ecclesia insuperabiliter esset ædificanda: attamen quia non extat definitum, quod Papa extra Concilium, in quo Ecclesia Hierarchicæ ædificatur super Petrâ, ultimâ definire valeat ex auctoritatis suæ Apostolicæ Cathedræ Oecumenicæ, idcirco saltem quoad nos, & in ordine ad evincendos præteritos, in Concilio Oecumenico per Papæ consensum auctoritativum firmato, extat prærogativa majoris, seu magis convincentis prædentialis ad credendum evidentiam. Ob hujusmodi ergo majoritatis excellentiam si à Papa, extra Concilium decernente, fiat recursus ad Synodum universalem ex Capite & membris Hierarchicis consistentem, nequit propterea hinc redargui stricta quædam superioritas; uti probatum est in antecedentibus.

68. De tali proinde majoritate creditur loqui Cardinalis à Lotharingia per Eliesium citatus, Parisiensis Academiæ doctrinam sectando. Quod verò hic ipse Cardinalis Florentinam Synodum neget Oecumenicam, profectò audiendus non est, cum ipse etiam Catalogus Canonorum sacre Scripturæ librorum ex hujus Synodi Decreto à sacrosancto Concilio Tridentino comprobatus fuerit. Quæ denique de alijs Academijs, alijsque Theologis à se allegatis, hic refert Eliesius, minimè creduntur aliter esse intelligenda, nisi de præinsinuata majoritate consummatæ infallibilitatis Concilio Generali per Papæ auctoritatem stabilito competentis.

69. Quod porrò Universitatis Parisiensis Doctores extollendo auctoritatem Conciliorum, non intendant, suppressimè supremam & Oecumenicam potestatem Papæ, lubeat pro tertio audire ex paucis sequentibus testimonijs. Etenim Alcuinus, cui præfacta Universitas sua debet incunabula, lib. 1. de Divin. officijs, cap. 19. ita habet: Religionis cultum sic

Dominus instituit, ut in Beatissimo Petro principaliter collocaret, atque ab ipso quasi Capite divina sua vellet in corpus omne manare. Unde constat, ab universali Orbis communionem separatus esse, sicut docet Beatus Pelagius, qui quilibet dissensione inter sacra mysteria Apostolici Pontificis memoriam secundum consuetudinem non frequentant. Anno dein 1367. tota Universitas Parisiensis per Magistrum Petrum de Albiaco, ita professâ est: Igitur pro vestris humilibus filijs Universitatis prædictæ, & pro nobis eorum Nuntijs, qui suis in hac parte obsequimur mandatis, & documentis inimitur, corde & ore unanimitè protestamur, quod, quicquid hæcenus in hac causa per eos actum est, & quicquid in ea nunc, vel aliâs pro his acturi, vel dicturi sumus, totum correctioni, & judicio Sedis Apostolicæ, & sedem in ea Summi Pontificis, humiliter submittimus, dicentes cum B. Hieronymo 24. quæst. 1. Hæc est fides, Pater Beatissime, quam in Catholicâ Ecclesiâ didicimus, in qua, si minus perire, aut minus cautè fortè quid positum est, emendari petimus à te, qui Petri fidem, & Sedem tenes. Non ignoramus enim, sed firmissime tenemus, & vultatenus dubitamus, quod sancta Sedes Apostolica est illa Cathedra Petri, supra quam fundata est Ecclesia &c.

Præterimus hinc Albertum Magnum ejusdem Universitatis Magistrum, nec non S. Thomam Aquinatem, Academicum illius alumnum, aliofque præclaros Doctores; contenti unico Duvalio Theologo Sorbonico lib. 4. quæst. postremam. ita argumentante: In causa appellationis appellans à potestate & jurisdictione ejus, à quo appellat, eximitur. At in nullo casu potest quis à jurisdictione & potestate Romani Pontificis eximi: aliquid non esset amplius illius oris, ac per consequens nec Christianus, cum Christus in quoscunque Christianos Petro dederit potestatem, his verbis: Pæce oves meas, non has, aut illas, non hujus, aut illius regionis, sed universim oves meas, id est, omnes, qui Christianæ Religionis nomen dederunt; uti eleganter 3. de consil. ad Eugenium docet Bernardus. Deinde per appellationem recedit appellans ab obedientia & communionem ejus, à quo appellat. Atqui nulli Christiano, in quacunque dignitate sit constitutus, ab obedientia Summi Pontificis & communionem licet recedere. Quisquis enim extra hanc domum agnum comederit, profanus est. Si quis in Arca Noe non fuerit, peribit regnante diluvio; uti Hieronymus Damalium Sedis Apostolicæ Rectorem alloquitur. Adhæc à Monarcha Monarchico, id est, extremo judicio judicante, nefas est appellare. At Pontifex Romanus est supremus Ecclesiæ Monarcha: extremo igitur judicio quilibet causas ita terminabit, ut fas amplius non sit, ad ullum aliud tribunal provocare. Præterea judex, à cujus judicio provocatur, judicem, ad quem sit provocatio, parti condemnatæ dare, aut designare non debet: sic enim ageret in se ipsum, abiretque in rem judicatam contra communem juris regulam. Atqui solus Pontifex Romani est, Concilia Oecumenica indicere, congregare & confirmare, atque eorum Decretis robur tribuere. Itaque si ab ejus judicio ad Concilij tribunal sit provocatio, debet Pontifex ipse contra se ipsum in rem à se absque fraude sibi factâ judicatam abire:

arma, quibus emendetur & corrigatur, suppeditare, & quod amplius est, ista omnia contra se, suamque judicium definita, novo suo calculo confirmare, quod certe universum iustitiae ordinem, praclarissimamque Hierarchiam omnino pervertit & destruit.

S. III.

An Concilij supra Papam superioritas evincatur ex hoc, quod Pontifex Romanus teneatur legibus Concilij, nec possit ab ijs sapienter dispensare in eo casu, quo dispensaret Concilium?

ARGUMENTUM I. Elliesij,

71. NITitur hic Auctor primò intentum suum probare ex hoc, quòd Romani Pontifices uno ore clament, se Conciliorum legibus teneri, nec posse illas infringere, aut pro libito immutare. In hunc sensum inducuntur Julius I. Epist. ad Orientales. Liberius in Epist. ad Constantium. Bonifacius I. in Epist. ad Hilarium Narbon. Caëstius I. in Epist. ad Episcopos Illyrici. Sixtus III. in Epist. ad Episcopos per Illyricum. Leo I. in Epist. ad Pulcheriam. Simplicius in Epist. ad Acacium. Gelasius I. Epist. ad Episcopos Dardaniae. Hilarius Papa in Romano Concilio. Agapetus Epist. 6. ad Casarium Arelat. Gregorius I. lib. 3. indictione 12. Epist. 30. Item lib. 2. indictione 11. Epist. 52. & lib. 1. Epist. 24. Martinus I. Epist. 5. ad Ioan. Philadelphiam Episcopum, & in Epist. ad Amandum Trajectensem. Zacharias Epist. 1. ad Bonifacium cap. 5. Leo III. in Dialogo cum Legatis Caroli Imperatoris. Nicolaus I. Epist. 32. Adrianus II. & Ioannes VIII. Epist. 231. Sylvester II. Epist. 145. Gregorius VII. lib. 2. Epist. 7. Eugenius III. Epist. 8. ac denique Innocentius III. Unde subinfert Elliesius, post tantam nubem testium, non nisi exæccatum ac vecordem audere affirmare, Romanos Pontifices decretis Conciliorum non teneri, sed ea posse pro libito abrogare, & sine causâ ab ijs dispensare, cum contrarium tot ac tanti Romani Pontifices disertè ac sine ambagibus protestentur. Cujus aliam non esse rationem, nisi quòd iudicium Concilij superius sit iudicio Pontificis.

Responsio, ac retorsio hujus argumenti confutatoria.

THEologis indubitatum est, ipsimet etiam Legislatorem quoad vim directivam teneri suis legibus. Num verò hinc inferre licet, Legislatorem esse se ipso superiorem? In aliud ergo ac profundius fundamentum reducenda est hujus ratio.

72. Primò igitur quoad Conciliorum Decreta dogmatica considerare oportet, quòd præferant infallibilitatem consummatam principij ad fidem directivi, convincentem credibilitatis evidentiam prudentialem importantis, sicque ipsam Primam Veritatem fidei Divinae motivum specificativum applicantis ad cuiusque fidelium intellectum captivandum in sanctæ fidei obsequium. Tenentur igitur

Romani Pontifices ad Conciliorum Oecumenicorum suo auctorizativo Decreto firmatorum inviolabilem observantiam, ex vi Juris Divini ineluctabiliter obstringentis ad submittendum se principio, sub credibilitatis convincente evidentia, ad fidei assensum constringenti, idque ex religioso respectu ac reverentia erga Primam Veritatem super ejusmodi prudentialis evidentia, candelabro positæ in ordine ad præstandum assensum dogmati, ceu divinitus revelato, auctoritativeque definito.

73. Deinde quoad morem decreta in Concilio Oecumenico per auctoritatem Pontificiam auctorizato sancita, duplex est habenda ratio. Quarum altera importat necessitatem specificationis, consistentem in certitudine honestatis moralis ex ipsis fidei principijs deductæ, & sancitæ ab universali Synodo. Adversus quam pugnare, eamque vel negare, vel inanem contendere, pariter adversatur fidei Divinæ lumini, virtutibusque moralibus in hoc radicatis. Altera ratio in obligatione Decretorum moralium importat necessitatem exercitij, in vi cujus omnia Ecclesiæ sanctæ membra tenentur vitam suam illis conformare, ita ut ne Legislator quidem quoad vim directivam pro lubitu suo possit transgredi legem ejusmodi, quamvis ex causa rationabili possit in eâ dispensare, aliâque rationi consonam facere immutationem. Juxta hæc igitur principia loquantur Romani Pontifices, asseverando, se Conciliorum Legibus teneri, nec posse pro libito eas immutare, aut infringere; veluti mox probatum dabimus ex ipsorummet præallegatorum Summorum Pontificum sententijs.

74. Secundò. Tales igitur tum Dogmaticarum, imò & Moralium, ab Oecumenicis præcipue Synodis definitarum, Pontificiaque auctoritate Apostolicâ confirmatarum sanctionum, quoad specificationem in ipsa fidei ac reliquarum supernaturalium virtutum naturâ intrinsece radicatarum, tum quoad exercitij obligationem ex ipsa Lege Aeternâ, ceu Causâ Primâ, humanis etiam legibus sese insinuante resultantem, ipsùmque adeò Legislatorem secundum vim directivam obstringere natam, conscientia obligatorias necessitates, Apostolico mûneri præ ceteris fidelibus graviter incumbentes, contestabantur præcitati Romani Pontifices, quando Julius I. nefas duxit, abrogare tanquam vana & futilia, quæ in Concilio Nicæno, velut Deo præsentè, acta fuerunt: ex quo adeò respectu asseruerat i; Pontifex, se omnia facere secundum Canonem: quando Liberius non tam sua, quam Apostolica statuta, ut essent semper firmata & custodita, perfecit, morem, ordinemque Majorum secutus: quando Bonifacius I. se ipsum asseveravit Paternarum sanctionum diligentem Custodem, studeatque, Canonum præcepta servare: quando Caëstius I. noluit dominari regulis, sed maluit, ut sibi dominantur Canonum præcepta & regula: quando Sixtus III. voluit, omne Corpus Ecclesiæ ita regi Capite, ut ipsum tamen Caput sustentaretur suo Corpore, sicque retineret vigorem suum: quando